

Arrest

nr. 63 578 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit Kosovo Polje. U en uw familieleden werden in Kosovo gepest en geslagen door Albanezen en Serviërs. Ze gooiden tevens met stenen naar jullie. Uw beide zonen liepen hierbij in het verleden verwondingen op. U heeft meermaals hiervan aangifte proberen te doen bij de lokale politie in Kosovo Polje. Deze wilden evenwel niet luisteren naar uw verhaal. U werd zelfs hardhandig uit het politiekantoor gezet. Anderhalf à twee jaar geleden werd uw echtgenoot, R.R. (...), vermoord door Albanezen. De dag van zijn overlijden begaf hij zich naar een winkel in Kosovo Polje om sigaretten te kopen. Onderweg werd hij geslagen. Toen hij terug thuis kwam, was hij er heel erg aan toe. Hij slaagde er nog in binnen te komen en een paar woorden te zeggen. Hij bracht nog uit dat het Albanezen waren die hem vermoord hadden. Hierna overleed hij. De burens brachten het lichaam van uw man hierna naar de moskee in Podujevo, waar hij begraven werd.

U diende geen klacht in bij de politie. U richtte zich evenmin tot een Roma-vertegenwoordiger of een mensenrechtenorganisatie. Er werd van deze moord ook niet bericht in de media.

Na de moord op uw echtgenoot namen de pesterijen jegens u en uw familieleden nog toe. Ook toen probeerde u tevergeefs hiervan aangifte te doen bij de politie. De moord op uw echtgenoot en deze aanhoudende pesterijen deden u uiteindelijk besluiten Kosovo te verlaten.

Begin 2010 vertrok u samen met uw kinderen, R.R. (...) (O.V. 6.585.808), R.M. (...), R.S. (...), R.J. (...) en de partner van uw zoon R.(...), S.M. (...) (O.V. 6.585.814), uit Kosovo.

Nog dezelfde dag van uw aankomst in België diende u hier op 25 februari 2010 een asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Kosovo vreest u dat uzelf en uw kinderen vermoord zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: lidkaarten van u en uw gezinsleden van de Roma-partij PRYK, uitgereikt te Prizren in Kosovo; een attest opgesteld door de Roma-vertegenwoordiger in de gemeente Kosovo Polje, F.G. (...), d.d. 11 augustus 2010 en een attest van het moslimcomité van Podujevo, betreffende het overlijden van uw echtgenoot."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Ik stel vast dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Aangaande uw verklaringen Kosovo te hebben verlaten omwille van de moord op uw echtgenoot en de aanhoudende ernstige pesterijen van Albanezen en Serviërs jegens uw familieleden, dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieraangaande niet in overeenstemming te brengen zijn met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd gevoegd.

*Uit deze informatie komt naar voor dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens deze missie met lokale actoren en ook erna is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt ook naar voor dat in de regio Kosovo Polje de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma en Ashkali bevredigend is. Er zijn evenmin aanwijzingen van recente etnische geïnspireerde aanvallen tegen leden van de Roma-gemeenschap in deze gemeente. In de gemeente **Kosovo Polje** hebben zich zelfs **sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer voorgedaan gericht tegen RAE** (Roma, Ashkali en Egyptenaren). Uit cijfers afkomstig van UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) blijkt dat ongeveer 1195 Roma, Ashkali en Egyptenaren sinds het beëindigen van het conflict in 1999 naar deze gemeente zijn teruggekeerd.*

*Wat de door u aangehaalde moord op uw echtgenoot betreft, stel ik bovendien vast dat u verklaarde dat zijn moord en overlijden plaatsvonden in **Kosovo Polje**, terwijl het door u neergelegde attest van het moslimcomité uit Podujevo meldt dat uw echtgenoot op 11 oktober 2008 overleden is te **Podujevo**.*

Aangaande deze moord op uw echtgenoot kunnen daarnaast nog een aantal andere inconsistenties, tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw verklaringen worden aangestipt.

Zo strookten uw opeenvolgende verklaringen, d.i. op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, niet aangaande de omstandigheden van deze moord.

Zo stelde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw echtgenoot werd vermoord door gemaskerde personen die 's nachts jullie woning aandeden (vragenlijst DVZ, vraag 3.5.).

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal repte u hierover met geen woord. U verklaarde ditmaal dat uw man werd aangevallen toen hij naar de winkel in Kosovo Polje ging (CGVS, p. 9 en 10). Tevens uiterst bevreemdend is dat u niet weet op welke manier uw echtgenoot vermoord werd (CGVS, p. 10).

Daarnaast bleken uw verklaringen hieraangaand evenmin te stroken met deze door uw zoon afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Uw zoon verklaarde immers dat de moord op zijn vader, uw echtgenoot, gepleegd werd in jullie woning in Kosovo. Hij verklaarde hierover tevens dat vier Albanezen nu bijna twee jaar geleden jullie woning binnendrongen en uw echtgenoot vermoorden in de slaapkamer. Daarna sloegen de moordenaar op de vlucht (gehoorverslag CGVS R.R. (...), p. 19).

Voorts liet u, luidens uw verklaringen, tevens na de autoriteiten van de moord op uw echtgenoot op de hoogte te brengen (CGVS, p. 11).

Uw verklaring voor deze nalatigheid, met name dat de Kosovaarse politie (KP, Kosovo Police) toch niets zou ondernomen hebben, overtuigt niet (CGVS, p. 11). U heeft daarnaast evenmin getracht bij KFOR of EULEX de nodige bescherming te verkrijgen omdat u in de war en bang was en niet weet waar zij zich bevinden (CGVS, p. 11).

Deze verklaringen kunnen evenmin als afdoende beschouwd worden voor uw nalaten bescherming te zoeken, temeer daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat twee EULEX-politieagenten werkzaam zijn op het politiebureau van Kosovo Polje. Daarnaast blijkt uit deze informatie ook dat verschillende mensenrechtenorganisaties, RAE-leiders en RAE-organisaties actief zijn in deze gemeente, waartoe u zich had kunnen richten voor hulp en bijstand, wat u evenwel, luidens uw verklaringen naliet te doen (CGVS, p. 4 en 11). Voorts dient hier te worden opgemerkt dat de internationale autoriteiten in Kosovo na de beëindiging van de oorlog op 10 juni 1999 steeds uitgebreid aandacht besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld in Kosovo. De moord omwille van uw etnische origine zou dan ook op heel wat aandacht kunnen rekenen hebben.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex (European Union Rule of Law Mission) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens een missie van het Commissariaat-generaal naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en erna met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Dit geldt ook voor de gemeente Kosovo Polje, waar de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de Kosovaarse politie en KFOR. Uit gesprekken met RAE-vertegenwoordigers uit deze gemeente tijdens voornoemde missie van het Commissariaat-generaal en erna blijkt tevens dat de leiders van de RAE-gemeenschappen en het 'Bureau van de Gemeenschappen' ook steeds gecontacteerd worden door de politie bij elk probleem waarbij minderheden betrokken zijn. Diverse gesprekspartners die in Kosovo hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten tevens dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Aan uw bewering geen hulp te hebben gekregen van de Kosovaarse politie naar aanleiding van de pesterijen waar u en uw familie aan zou zijn blootgesteld (CGVS, p. 9 ev.), kan in het licht van voorgaande bemerkingen over de werking van de politie in Kosovo en in Kosovo Polje in het bijzonder, evenmin enig geloof gehecht worden. Dat over de moord op uw echtgenoot ook niet door de pers zou bericht zijn, mist tevens elke geloofwaardigheid. Het lijkt mij quasi onmogelijk dat een etnisch geïnspireerde moord in 2008 niet zou vermeld zijn in de media in Kosovo.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt is als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard om bovenstaande vaststellingen. Het lidmaatschap van u en uw gezinsleden van het PRYK, alsook de problemen besproken in het door u neergelegde attest van de gemeente Kosovo Polje (d.d. 11 augustus 2010) staan hier immers niet ter discussie.

Ook inzake de asielaanvraag van uw zoon, R.R. (...) en diens partner, S.M. (...), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 december 2010 aan dat de commissaris-generaal stelt dat zij verklaard heeft dat haar man, R.R., vermoord is en begraven in Kosovo Polje, terwijl zij tijdens haar gehoor heeft gesteld dat haar man werd vermoord in Kosovo Polje maar naar een moskee in Podujevo werd gebracht en daar werd begraven. Volgens verzoekster blijkt dat zij duidelijk wist waar haar echtgenoot begraven ligt uit het feit dat zij zelfs de plaatsnaam, "Ciglane", heeft gegeven.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal haar verhaal dus verkeerd heeft begrepen.

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster naliet de autoriteiten op de hoogte te brengen van de moord op haar echtgenoot, merkt verzoekster op dat de bestreden beslissing in dat verband niet vermeldt dat zij de politie niet heeft gecontacteerd uit angst dat haar kinderen ook zouden worden vermoord, dat de politie zelf niet is langsgeslagen omdat haar gezin bestaat uit Roma en dat zij naar een mensenrechtenorganisatie is gegaan maar daar niet ontvangen werd.

Verzoekster stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich hoofdzakelijk baseert op een missie die plaatsvond van 15 tot 25 september te Kosovo en meent dat het merkwaardig is dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt alleen op grond van deze 10-daagse missie.

Verzoekster werpt ook op dat de commissaris-generaal nalaat te motiveren waarom de zware pesterijen en de moord op haar echtgenoot ertoe leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat de gebeurtenissen etnisch geïnspireerd zijn.

Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster werpt op dat de commissaris-generaal niets vermeldt over de zware pesterijen van haar zoon M.; deze werd aangevallen en op het hoofd geslagen door Albanezen, is wenend thuis gekomen en wordt thans behandeld in België voor een aandoening aan zijn trommelvlies.

Verzoekster geeft aan dat zij toen wel degelijk meerdere malen naar de politie is gegaan in Kosovo maar dat de politie haar telkens weigerde te helpen; verzoekster stelt dat zij toen ook naar een Roma-vereniging is gegaan.

Zij stelt dat na de dood van haar echtgenoot de pesterijen verergerden; er werden stenen gegooid, haar gezin werd uitgescholden en beledigd.

Verzoekster laat gelden dat zij hierover ook klacht heeft ingediend bij de Kosovo Police, maar deze niets hebben genoteerd en haar hebben buiten gezet. Verzoekster verklaart dat zij hierdoor niet meer naar de politie durfde te gaan. Zij merkt nog op dat zij enorm angstig is en hiervoor medicatie neemt.

Volgens verzoekster wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom geen subsidiaire bescherming wordt toegekend.

Verzoekster vraagt dan ook dat de bestreden beslissing "zou worden herbekeken" (zie het verzoekschrift, p. 5).

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan is. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.4. De Raad gaat niet akkoord met de stelling van verzoekster dat zij verklaard heeft dat haar man, R.R., vermoord is en begraven is in Kosovo Polje en dat zij de plaatsnaam van de begraafplaats niet kon opgeven.

In de bestreden beslissing (zie p.2) staat enkel te lezen dat *“Wat de door u aangehaalde moord op uw echtgenoot betreft, stel ik bovendien vast dat u verklaarde dat zijn moord en overlijden plaatsvonden in Kosovo Polje, terwijl het door u neergelegde attest van het moslimcomité uit Podujevo meldt dat uw echtgenoot op 11 oktober 2008 overleden is te Podujevo.”*

De commissaris-generaal verwijst hiermee naar de tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen enerzijds en het attest van het moslimcomité anderzijds betreffende de plaats van het overlijden van haar echtgenoot.

Deze tegenstrijdigheid heeft geen uitstaans met de plaatsnaam van de begraafplaats en/of het feit of verzoekster deze plaatsnaam kon weergeven.

De Raad stelt dat verzoeksters opmerking waarschijnlijk te wijten is aan een foutieve lezing van de bestreden beslissing en gaat hier dan ook niet verder op in.

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing, naast voormelde tegenstrijdigheid, nog andere tegenstrijdigheden, inconsistenties en tekortkomingen in verzoeksters verklaringen behandelt.

Verzoekster doet geen poging in haar verzoekschrift om deze hiaten -die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen- te weerleggen of te verklaren; deze blijven bestaan en de Raad maakt ze tot de zijne.

2.5. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]"

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoekster nagelaten heeft de autoriteiten in haar land op de hoogte te brengen van de moord op haar echtgenoot (zie verhoorverslag van 15 september 2010, p.11).

Zij ging niet naar de politie, liet na een beroep te doen op Eulex of Kfor en kan niet aangeven bij welke mensenrechtenorganisatie zij zou zijn langsgeweest (zie het verhoorverslag p. 11).

Haar uitleg dat zij de politie van Kosovo Polje niet heeft gecontacteerd uit angst dat haar kinderen ook zouden worden vermoord (zie verzoekschrift p. 3), wordt niet aangenomen.

Het spreekt immers voor zich dat de nationale autoriteiten enkel bescherming kunnen bieden indien ze op de hoogte zijn van de feiten, quod non in casu.

Bovendien blijkt uit de informatie die zich bevindt in het administratief dossier, dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten wordt geboden aan de minderheden als toereikend wordt beschouwd. Ook RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Dit is voldoende duidelijk uiteengezet in de bestreden beslissing (zie p. 2-3).

Dit gegeven in acht genomen, kan in redelijkheid niet worden ingezien waarom verzoekster geen aangifte van de moord heeft gedaan bij de nationale autoriteiten. Verzoekster beperkt zich dienaangaande in haar verzoekschrift (zie p. 3) tot de opwerping *"Dat de politie zelf ook niet is langsgesproken omdat de familie R., Roma's zijn"*. Dit betreft een blote bewering.

De Raad merkt ten slotte op dat de enkele bewering van verzoekster (zie verzoekschrift, p. 3) *"Dat verzoekster wel naar een mensenorganisatie is gegaan maar ze haar daar niet wilde ontvangen"* niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster zich wel degelijk heeft begeven naar een mensenrechtenorganisatie, maar deze onwillig was haar bescherming te bieden.

Verzoekster staft dit contact met de organisatie niet met enig begin van bewijs; zij is zelfs niet in staat de naam van deze mensenrechtenorganisatie te noemen. De Raad hecht bijgevolg geen geloof aan deze verklaring.

2.6. De opmerking van verzoekster dat het merkwaardig is dat de commissaris-generaal zijn beslissing heeft genomen enkel en alleen op grond van informatie, verzameld tijdens de 10-daagse missie in Kosovo van september 2009, snijdt geen hout.

De Raad vestigt er de aandacht op dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op meerdere documenten (zie administratief dossier, stuk 14, Landeninformatie).

Het document, *"Subject Related Briefing - Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Fushë Kosovë Kosovo Polje"*, gebaseerd op de vaststellingen van de missie van 15 tot 25 september 2009 naar Kosovo, is slechts één van de vele documenten die de commissaris-generaal in rekening heeft genomen. Door het analyseren van een veelheid van bronnen is de commissaris-generaal in goede orde tot zijn beslissing kunnen komen.

Het argument van verzoekster dat de ingewonnen informatie naar aanleiding van de missie in Kosovo van 2009 de enige informatiebron is, is dus niet ernstig. De Raad merkt volledigheidshalve op dat verzoekster de juistheid van de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie niet betwist.

2.7. Waar verzoekster in haar verzoekschrift beweert dat de commissaris-generaal niets vermeldt over de zware pesterijen gepleegd op haar zoon M., merkt de Raad op dat deze pesterijen wel degelijk werden behandeld in de bestreden beslissing.

Er werd, aangaande de aanhoudende ernstige pesterijen van Albanezen en Serviërs jegens de familieleden van verzoekster, opgemerkt dat verzoeksters verklaringen niet in overeenstemming te brengen zijn met objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd.

Uit deze informatie blijkt dat de algemene veiligheidssituatie van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder, wel degelijk objectief verbeterd is. Dit wordt uitgebreid uiteengezet en gedocumenteerd in de bestreden beslissing (p. 2-3). Verweerder merkt in dit opzicht in zijn nota dan ook terecht op dat, indien de door verzoekster aangehaalde feiten, zowel wat de zware pesterijen, als de moord op haar echtgenoot betreft, op waarheid berusten, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hieromtrent werd gerapporteerd door mensenrechtenorganisaties, RAE-leiders of RAE-organisaties die in Kosovo Polje actief zijn -quod non in casu-.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift vervolgens opwerpt dat zij naar aanleiding van de pesterijen meerdere malen naar de politie is gegaan in Kosovo maar deze onwillig was te helpen en zij tevens naar een Romavereniging is gestapt, verwijst de Raad naar wat gesteld wordt onder punt 2.5. Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt dat ook RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie.

De blote bewering van verzoekster betreffende de onwil van de politie om bescherming te bieden, valt dus niet te rijmen met de informatie die zich bevindt in het administratief dossier.

Uit het verhoorverslag valt daarenboven af te leiden dat verzoekster in gebreke blijft verdere informatie te geven met betrekking tot de beweerdde pogingen om hulp in te roepen bij haar nationale autoriteiten (zie verhoorverslag, p. 13-14).

De opwerpingen (zie verzoekschrift p. 4) dat *“Kosovo Police verzoekster heeft vastgenomen en haar buiten heeft gezet; Dat verzoekster hierdoor niet meer naar de politie durfde te gaan” en “Dat verzoekster enorm angstig is en hiervoor medicatie neemt,”* zijn niet dienend om voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

Waar verzoekster verder laat gelden (zie verzoekschrift, p.4) dat *“het Commissariaat-Generaal echter nalaat te motiveren waarom de zware pesterijen en de moord van verzoekster haar echtgenoot ertoe leiden dat er geen geloof kan worden gehecht dat de feiten etnisch geïnspireerd zijn”*, merkt de Raad op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing doet besluiten dat de commissaris-generaal zijn beslissing wel degelijk heeft gemotiveerd.

De commissaris-generaal heeft immers op een duidelijke manier uiteengezet waarom de door verzoekster aangehaalde feiten niet stroken met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt (zie bestreden beslissing, p. 2-3).

De Raad benadrukt dat de beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de grief van verzoekster omtrent de niet-afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de bestreden beslissing dat verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet, geen geloof wordt gehecht aan haar asielrelaas en in Kosovo geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend; dit artikel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE